

terer det nordiske akkurat lige så højt som regeringen: langt, langt efter EU.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg må sige til hr. Frank Dahlggaard, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at jeg har rost ministeren på ét afgrænset område, nemlig for at have taget initiativet – i modsætning til hendes kolleger i regeringen – til virkelig at gøre noget ved de grænseoverskridende problemer, vi oplevede, da vi åbnede den Øresundsbro. I snart 50 år har vi samarbejdet om en løsning af disse fælles problemer, og vi troede faktisk, at den hellige grav var vel forvaret – eller det gjorde mange. Vi var nogle stykker, der advarede, adskillige år før broen blev en realitet.

Men hvad skete der, da broen blev åbnet? Så væltede det jo ud med problemer. Ingen gjorde rigtig noget ved det bortset fra én person, som virkelig tog vores henvendelse alvorligt, og det synes jeg der er grund til at give et skulderklap for ved denne lejlighed.

Med hensyn til støtten fra regeringen til Foreningen Norden: Vi har jo en ganske anderledes tradition for frivilligt arbejde i Danmark, og Foreningen Norden er jo en af de største organisationer, vi overhovedet har. Hvis hr. Frank Dahlggaard mener, at organisationernes overlevelse er et spørgsmål om støtte, så har vi en forskellig opfattelse af den sag.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (KRF):

Meningen er jo ikke at forlænge debatten så meget på det her punkt, men der ligger jo alligevel noget i den meget markante ros, der ligesom bare blev ved med at komme.

Vi har jo et fælles nordisk kulturgrundlag, som vist også gælder det med det frivillige. Så der er ikke nogen forskel på det område med hensyn til Sverige, Norge, Danmark, Island og formentlig også Finland. Og vi ligger helt i bund med hensyn til støtte.

Det har også givet sig udtryk i, at der før var en større bemanning f.eks. på den danske ambassade i Island. Den er nu reduceret. Den danske ambassade i Island er den mindste af de nordiske ambassader i Reykjavik. Det er ikke udtryk for en høj prioritering fra denne regerings side af det nordiske; man vender ryggen mod det nordiske og kigger mod Bruxelles. Desværre har jeg også den opfattelse, at det gør hr. Svend Erik Hovmands parti også.

Formanden:

Hr. Kaj Ikast som ordfører.

Kaj Ikast (KF):

Ja, uanset om jeg får en skideballe af hr. Frank Dahlggaard for det, vil jeg nu alligevel takke ministeren. Ministeren har vist den rigtige nordiske ånd i den tid, hun har været samarbejdsminister og har været med til at være toneangivende for en stor del af det, som vi har fået gennemført.

Efter at vi på sessionen sidste år behandlede vismandsrapporten, er der virkelig sat gang i det. Jeg føler det, som om man over hele Norden er begyndt at se gnisten og se lyset forude. Det har været den nødvendige ændring, der skulle til for igen virkelig at bringe det nordiske på plads.

Jeg må nok sige i dag, hvor vi taler om terroristbekæmpelse og meget andet – og nu har præsidenten for Nordisk Råd lige talt – at jeg nødig ville have stået i dag ved det næste punkt på dagsordenen om det samarbejde, der skal foregå, hvis ikke Nordisk Råd havde fungeret; hvis ikke Nordisk Råds samarbejde havde fungeret med Det baltiske Råd, med Østersørådet, og hvis vi ikke havde haft de samarbejdsmodeller med Rusland, både i Dumaen i Moskva, Sankt Petersborg, Kaliningrad og i Murmansk.

Det samspil, der har været, har været med til at skabe en troværdighed over for hinanden, således at vi tror på hinanden i dag, således at vi ser en helt anden udvikling mellem øst og vest. Der har Nordisk Råd også sit ansvar og sin ære af, at det er kørt på denne måde. Den sikkerhedsmæssige løsning, der foregår ude i verden netop i de dage her, er begrundet i, at vi har forstået at tale sammen, at få samarbejde i gang.

Vi startede godt nok med det kriminelle område imellem Østersølandene, men det har givet resultater. Vi har fået et stort sikkerhedsmæssigt samarbejde i Norden, således at FN-sanktioner og andre koordineres mellem de nordiske landes ministre. Det er jo en helt anden indfaldsvinkel, end vi havde for år tilbage, hvor vi overhovedet ikke kunne tale sikkerhedspolitik i Nordisk Råd. Det har netop gjort, at vi er blevet meget mere troværdige og kan tale med én stemme – også andre steder vil jeg sige til hr. Frank Dahlggaard – således at Norden står sammen. Jeg synes, det er meget mere vore.

Så kan vi afstemme vores meninger, og med den nye vismandsrapport bliver det jo således, at det ikke bare er nogle enkelte nordister, der